

— Веднага му вземете главата! — заповѣда царицата.

Подхвъркнаха крилатитѣ стражи. Пипнаха щуреца и го отведоха при бесилката, дете чакаше страшниятъ палачъ.

Разбра щурецътъ, че ще мре и запита палача:

— Нали всички осждени на смъртъ иматъ право на последно желание?

— Вѣрно е! Кажи, какво искашъ?

— Искамъ да си посвирия съ цигулката. Нека съ пѣсень се простя съ живота.

Изправи се щурецътъ подъ бесилката. Опиташе струнитѣ, дръпна лжка, запѣ цигулката. Засвири щурецътъ за своята изгубена младостъ. Свирѣше за китнитѣ поля-

ни, за нивитѣ, за птичкитѣ въ гората, които никога нѣмаше вече да види. Свирѣше и плачеше за слънцето, което никога нѣмаше да срещне съ пѣсень.

Толкова чудна, толкова тъжна бѣ пѣсеньта на щурец-пѣвецъ, че коравото сърдце на палача затрепера отъ жалъ. Сълзи напълниха очитѣ му. Заплака и ключарѣтъ. Плачеха и струнитѣ. Но истинско чудо стана въ царската спалня. Още при първитѣ звуци на пѣсеньта, умиращата царкиня откри очи. Заслуша се и усѣти, че силитѣ ѝ бързо се връщатъ. Кръвта ѝ се раздвижи. Бледитѣ ѝ страни заруменѣха.

— Кой свири? — запита тя.

— Единъ осжденъ на смъртъ